

Cellist Mirel Iancovici samen met het Kamerkoor Maastricht tijdens het concert 'A Song for a better world'. FOTO JOHANNES TIMMERMANS

Veelstemmige vredeshoop

Muziek van alle culturen met elkaar laten praten. Dat biedt hoop op rust en vrede. Gisteren gaven cellist Mirel Iancovici en Kamerkoor Maastricht die vredeshoop op indrukwekkende wijze een stem.

MAASTRICHT
DOOR RAY SIMOEN

Mirel Iancovici lijkt altijd haast te hebben. Dat heeft de 66-jarige uit Roemenië afkomstige cellist gemeen met anderen, die bezield zijn van een groot ideaal. „We moeten deze wereld beter proberen te maken. Geschillen en verschillen tussen volkeren, culturen en religies opheffen. Met muziek gaat dat het makkelijkst. Via de muziek kunnen we mensen met elkaar in contact brengen en naar elkaar leren luisteren”, zegt de gedrongen cellist, die aan het Maastrichts conservatorium is verbonden als docent. Een betere wereld van onderling begrip en vrede. Het is een wens, die vaak luid klinkt deze dagen. In Maastricht werd onlangs nog

het Verdrag van Maastricht herdacht met klinkende jubelsymfonieën. Iancovici heeft een eigen manier om zijn droom van een betere wereld over het voetlicht te brengen.

Meditatief

Samen met zijn collega en vriend, dirigent Ludo Claesen en diens Kamerkoor Maastricht bracht hij gisteren *A Song for a better world* ten gehore. Een concert, waarbij muziekculturen uit heel de wereld bijeenkwamen en met elkaar in gesprek gingen. Niet met symfonieën vol trompetgeschal en paukenslagen. Maar sereen, meditatief en verstillend. Muziek, die oproept tot luisteren naar de ander, zoekt eerder de stilte van de overpeinzing. Geen ander instrument is beter geschikt om iemands ziel te raken dan de cello. Nu eens aards en sober dan weer dromerig en melancholisch. Iancovici's cello raakt je tot op het bot. Ze-

ker in combinatie met het door Claesen vakkundig geleide Kamerkoor Maastricht, dat niet alleen het cellospel sfeervol omkaderde maar vaak ingetogen tegenspel bood. En dat in het prachtige klooster van de Zuster onder de Bogen. Koor en cello namen hun gehoor mee op een reis van west naar oost. Melodieën van hoop op een betere wereld voerden ze met zich mee. Bewust was gekozen voor een bewerking van een Catalaans kerstlied *El cant des Ocells*, het Lied van de vogels. „De duif symboliseert vrede en Christus maar ook de drang naar vrijheid. Toen ik na mijn vertrek uit het beklemmende Roemenië naar Spanje reisde om in 1976 deel te nemen aan het Pablo Casals concours was Spanje net bevrijd van Franco. Ik hoorde *El cant des Ocells* voor het eerst en was er meteen zo door ge-

gripen dat ik het speelde op het concours en ook nog tot winnaar werd uitgeroepen”, legt de cellist uit

Liedeslyriek

Van het Brazilië van Villa-Lobos, van wie de dromerig, melancholische *Prelude* uit de *Bachianas Brasileiras no 1* werd gespeeld, ging de reis naar de Arabische wereld. De drie korte delen van *L'appel du muezzin* uit Saglio lieten drie verschillende sferen horen, waarbij cello en koor fraai van rol wisselden en nu eens de een dan weer de ander het voor het zeggen had. Uit het Sefardische Spanje kwam het ontroerende werk van Rodrigo, waarin koning David de noodlottige dood van zijn zoon betreurt. In scherp contrast hiermee waren de slotstukken. Het *Bijbelse Hooglied*, lofzang op de alles overstijgende liefde: een duet van cello en elektronische muziek. Moderne lieddeslyriek. De enerverende reis van de hoop werd besloten met *Night Flight* van Cecilia Mc Dowell. „Je krijgt het gevoel dat je aan een vliegreis begint. Je zweeft tussen angst en hoop.” Iancovici's boodschap is helder: zonder dromen en idealen komt niets van de grond.

Via muziek kunnen we culturen bij elkaar brengen en naar elkaar leren luisteren.

Mirel Iancovici, cellist